

der jo Tale om en Byrde, der paahviler Ejendommene som en Prioritet, og at afløse dem kan absolut ikke sammenlignes med det, der skete, da man afløste de gamle Grundskatter med nye Skatter af anden Art. Jeg mener altsaa, at i Øjeblikket vil det i alt Fald være umuligt for Rigsdagen at gaa ind paa Forslaget; der er intet foregrebet ved at vente, og under disse Omstændigheder kan jeg kun opfordre til, at man i alt Fald lader dette Forslag foreløbigt ligge. Mig forekommer det heller ikke, at den højtærede Finansministers Anbefaling var saa overmaade varm; jeg skulde tro, at hans Betæneligheder være ikke ringe. Han sagde jo ogsaa paa Regeringens Vegne, at hvis man vilde gaa til endnu større Indrømmelser overfor de afgiftspligtige, vilde Regeringen ikke kunne være med, medens et æret Medlem af Højre (Piper) tværtimod mente, at der her kunde være Anledning til endnu at give dem, der være misfornøjede med denne Ordning, Lejlighed til at ytre sig overfor Udvalget og maaske altsaa stille endnu større Krav. — Den højtærede Finansminister sagde, at dette Forslag er enten til at tage eller forkaste. Jeg vilde mene, at man kunde gaa en Mellemvej, nemlig den i Øjeblikket at lade det ligge, til der kommer bedre Tider, hvis man virkelig mener, at Billighed taler for, at Staten skulde gøre saadanne Indrømmelser. Jeg kan i dette Øjeblik ikke indrømme, at Billighed taler derfor; thi jeg kan ikke indrømme, at det er lykkes Kommissionsbetænkningen tilstrækkelig fyldestgørende at godtgøre, at Billighed taler for disse Afgifters Nedsættelse. Men hvis man altsaa fra Rigsdagens Side alligevel skulde mene dette, saa vil dog Tidspunktet kunne udskydes noget, inden man gør denne Indrømmelse. Det hedder ganske vist i Kommissionsbetænkningen, at „nu er Tiden inde“ — jeg citerer Ordene — „for i videste Omfang at kunne bøde paa hver Ubillighed, som maatte resultere af de nuværende Pligters vedværende Fastholdelse“. Jeg vil lige modsat sige: Nu er Tiden ikke inde til i videste Omfang at gøre det; nu er Tiden inde til at passe paa de Indtægter, man har, og ikke til at give Afkald dem, naar ikke der er et absolut Krav, et retligt Krav hos dem, der skulle betale Afgifterne til Staten, paa at slippe billigere.

Dette er mit Hovedsynspunkt, og jeg mener ikke, at det i Øjeblikket er rimeligt at komme ind paa Enkeltheder. Kun vil jeg lige berøre den Paragraf, hvor der tales om, at man til Gengæld for, hvad

der her mistes, skal oprette en Domænefond, hvor efterhaanden de Indtægter skulle gaa ind, som flyde af dette Lovforslag, og som i Løbet af 60 Aar anslaaes til at blive omkring ved 8 Mill. Kr. Dette skal ske paa den Maade, at man aarlig indkøber for 30.000 Kr. Kreditforeningsobligationer; henlagte med Rente og Renters Rente skal denne Henlæggelse i Forbindelse med andre Ydelser, som desuden gaa ind i Fonden, blive denne store Sum. Det er jeg principielt imod; jeg tror, vi have Særfonds nok i den danske Statskasse, og der er ikke mindste Grund til at oprette endnu en Skuffe, hvor man henlægger Kreditforeningsobligationer, saa meget mindre som dette Indkøb af Kreditforeningsobligationer dog ikke kan betyde noget som helst for Kursen paa disse Papirer. Men just naar den højtærede Finansminister — og efter min Mening med Rette — ønsker at gøre Kassebeholdningen og Reservebeholdningen saa likvide som muligt, vil det være ret urimeligt at henlægge disse Indtægter i Kreditforeningsobligationer, som jo netop hverken kunne eller skulle sælges, naar Staten har Brug for Penge. Jeg er altsaa i og for sig imod saadanne særlige Fonds i Statskassen. Jeg finder ikke, at der her er nogen Grund til at faa en saadan Fond, for i 1974 kunne Forholdene være saa meget forandrede, at denne Fond ikke vil have den Betydning, som man nu maaske tror. Men jeg er endnu langt mere imod, at dette Lovforslag overhovedet i Øjeblikket tages op til Fremme og videre Behandling i Landstinget. Hvis Landstinget vil gøre en god Gerning mod den arme Statskasse, der trænger til enhver Hjælp, er det den at lade dette Lovforslag ligge, i alt Fald til bedre Tider, og ikke nu berøve Statskassen en Indtægt, som den har god Brug for.

la Cour: Jeg har ikke haft den Fornøjelse at gennemlæse hele Kommissionsbetænkningen, men da, saaledes som den højtærede Finansminister sagde, Kommissionen er kommen til det Resultat, at disse Afgifter tilkomme Statskassen med fuld Ret, maa jeg slutte mig til den ærede sidste Taler (Brandes). Jeg forstaaer ikke, at vi i et Øjeblik, hvor vi have saa stærk Brug for Pengé i Statskassen, skulle gaa hen og bortkaste disse Afgifter, selv om den nedsatte Kommission finder, at noget taler for, at en hel Del af dem falder bort. Den højtærede Finansminister har desuden udtalt her, at det er en ren Skønssag, hvor